

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Prvo tromjesečje 2026.
JUŽNOPACIFIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe
pri Hrvatskoj konferenciji Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod

Cvita Gojević

Lektura

Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

Dragi voditelji subotnje škole,

Ovo tromjesečje predstaviti ćemo Južnopacifičku diviziju, koja nadgleda rad Crkve adventista sedmog dana u devetnaest zemalja: Američka Samoa, Australija, Cookovo Otočje, Fidži, Francuska Polinezija, Kiribati, Nauru, Nova Kaledonija, Novi Zeland, Niue, Papua Nova Gvineja, Pitcairn, Samoa, Salomonovi Otoci, Tokelau, Tonga, Tuvalu, Vanuatu, te Wallis i Futuna. U tom dijelu svijeta živi 45,5 milijuna ljudi, uključujući 824.647 adventista. To je omjer od jednog adventista na svakih 55 ljudi.

Dio posebnog dara prikupljenog zadnje subote ovoga tromjesečja bit će usmjeren kao potpora za četiri projekta u Wallisu i Futuni, Papua Novoj Gvineji, Salomonovim Otocima i na Vanuatu.

Posebne značajke

Ako želite oživiti svoju subotnju školu ovoga tromjesečja, nudimo vam slike, videozapise i druga gradiva koja prate svako misijsko izvješće.

Također možete preuzeti pdf s činjenicama i zanimljivoštim iz Južnopacifičke divizije na: bit.ly/spd-2026. Pratite nas na: facebook.com/missionquarterlies.

Pdf inačicu *Vijesti iz svijeta za djecu* na engleskom jeziku možete preuzeti na: bit.ly/childrensmmission, a inačicu za mlade i odrasle na: bit.ly/adultmission. Videozapisi Mission Spotlight dostupni su na: bit.ly/missionspotlight.

Imajte na umu da ne morate čitati izvješće točno onako kako je objavljeno. Ta misionarska iskustva za djecu namije-

njena su širokom dobnom rasponu od šest do dvanaest godina, stoga slobodno prilagodite jezik i sadržaj dobi svoje skupine u subotnjoj školi.

Hvala vam što potičete djecu da budu misijski usmjerena!

Andrew McChesney, urednik

Dar trinaeste subote u ovom tromjesečju poduprijet će četiri projekta u Južnopacifičkoj diviziji

- ◆ Izgradnja središta utjecaja, Otok Wallis.
- ◆ Adventistička škola za različite službe Omara, Kainantu, Papua Nova Gvineja.
- ◆ Dječji zdravstveni projekt, Salomonovi Otoci.
- ◆ Dječji zdravstveni projekt, Vanuatu.

3. siječnja 2025.

Sjaj Božjeg svjetla

Wallis i Futuna

Gospođa Valao brižna je majka četvero djece i ponosna baka još četvero unučadi. Njezino je srce puno ljubavi za djecu, i već trideset i devet godina predaje u kršćanskim školama. Počela je predavati kad je imala samo šesnaest godina!

Gospođa Valao živi u zemlji Wallis i Futuna, na malenom otoku Wallis u Tihom oceanu, koji je dio Francuske.

Na tom otoku postoji kralj koji pomaže voditi narod. Otok slijedi zakone Francuske. To znači da ljudi slušaju i kralja, i francuske vlasti. Svi rade zajedno kako bi otok bio miran, ali kralj obično donosi konačnu odluku.

Prije više od 180 godina kršćanski su misionari došli na Wallis. Tadašnjem kralju, kralju Vaimu, svidjelo se ono što su poučavali i bio je jedan od prvih koji se krstio. Čak je rekao da samo kršćani mogu ostati na otoku. Mnogo godina kasnije, novi kralj po imenu kralj Tomasi želio je da ljudi nauče više o Bibliji. Stoga je pozvao različite crkve da dođu i podijele ono u što vjeruju.

To je bio veliki trenutak za otok!

Tijekom vladavine kralja Tomasija, gđa Valao bila je ravnateljica kršćanske škole i vodila je biblijsku skupinu za učitelje. Voljela je učiti o Božjoj riječi i pomagati drugima da bolje upoznaju Isusa.

Tada se dogodilo nešto tužno na otoku. Ljudi su počeli raspravljati tko je zapravo na vlasti. Kralj? Ili francuske vlasti? Čak je i biblijska skupina raspravljala tko je u pravu, i mnogi učitelji su prestali dolaziti. Ubrzo se skupina potpuno raspala.

Godine 2007. umro je kralj Tomasi. Iste godine dogodilo se nešto uzbudljivo: došao im je u posjet pastor adventist

sedmog dana. Bio je to njegov prvi posjet otoku. Gospođa Valao i njezina obitelj radosno su ga dočekali.

Na otoku su posjetitelji koji su dolazili govoriti o Bogu prvo morali posjetiti kralja. No kralja više nije bilo! Zato je gospođa Valao povelu pastora da upozna kraljevog pomoćnika.

Kraljev pomoćnik im je rekao: "Vratite se nakon što izaberemo novog kralja."

Ali jedan mudri vođa je rekao: "Zašto bi pastor morao otići i vratiti se kasnije? Sjetite se, kralj je rekao da su svi dobrodošli podijeliti ono što vjeruju o Bogu." Tako je pastor dobio dopuštenje da ostane.

Pastor je odmah prionuo na posao. Počeo je održavati biblijske sastanke, a gospođa Valao pozvala je mnoge svoje prijatelje učitelje da dođu. Iako ona nije bila adventistica, bila je znatiželjna i uzbuđena što svi mogu naučiti više o Bibliji.

Na tim sastancima je gospođa Valao naučila mnogo toga čudesnog! Naučila je da je smrt poput sna, da se Isus vraća, i da je sedmi dan u tjednu subota.

Tada se dogodilo nešto iznenađujuće. Jednog dana je kraljev sin prolazio pored kuće gospođe Valao i vidio nešto neobično: kip koji je prije bio u njezinoj kući, sada je bio vani, u dvorištu!

"Zašto si premjestila svoj posebni kip?" upitao ju je.

Gospođa Valao se nasmiješila i rekla: "Riješila sam ga se jer volim Isusa. Biblija kaže da se ne smijemo klanjati idolima. Ne želim žalostiti Isusa."

Željela je da njezin dom slijedi Božje zapovijedi, što je značilo da se mora odreći svega što ne čini Boga sretnim.

Gospođa Valao je bila sretna što je pronašla crkvu koja, kako je rekao pastor, "slijedi Bibliju, cijelu Bibliju i ništa osim Biblije". Odlučila se krstiti i potpuno predati svoje srce Isusu.

Neki ljudi — prijatelji, pa čak i članovi obitelji — nisu razumjeli njezinu odluku, što joj je otežalo život. No gospođa Valao nije prestala voljeti te ljude. Nastavila je govoriti o Isusu svima koje je susretala.

Danas gospođa Valao i dalje širi Božje svjetlo na otoku Wallis. Njezina djeca su također prihvatila Isusa, a ona se i dalje moli da još mnogo ljudi na otoku upozna Njega.

Vaš dar trinaeste subote imat će velik utjecaj na živote ljudi poput gospođe Valao. Pomoći će da se na Wallisu izgradi središte utjecaja, koje će adventistima pomoći da steknu prijatelje među ljudima na misijskom području Nove Kaledonije.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite otok Wallis na zemljovidu.
- ◆ Razgovarajte s djecom o tome kako Bog želi biti prvi u našim životima, te kako neke stvari mogu postati “idoli” ako im posvećujemo više vremena nego Bogu. Izlazak 20,3.5 kaže: “Nemoj imati drugih bogova osim mene. ... Ne klanjaj im se niti ih štuj; ja sam Jahve, Bog tvoj, i tražim svu tvoju ljubav.”
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026

10. siječnja 2025.
Sretno srce
Wallis i Futuna

Gospođa Terebo se vraćala kući s posla kad je čula nešto predivno. Bila je to glazba — ljudi su pjevali himne preko zvučnika u njezinu susjedstvu. Dok je slušala, pjesma o povjerenju u Isusa dotaknula joj je srce.

Poželjela je saznati odakle dolazi glazba, tko pjeva i zašto su se okupili, ali žurila je i morala stići na posao.

Gospođa Terebo bila je zauzeta majka dvoje djece. Nekada je radila kao blagajnica, a sada je bila voditeljica trgovine namještaja. Svaki dan je prolazila pored istih zvučnika, i svaki dan je slušala pjevanje i nekoga kako propovijeda iz Biblije. Ipak, nikada se nije zadržala da bi poslušala.

Jednog dana je gospođa Terebo otkrila odakle dolazi pjevanje i propovijedanje: s posebnih biblijskih sastanaka. Njezina susjeda Meke ju je pozvala da pođe s njom, ali gospođa Terebo je ljubazno odgovorila: “Ne, hvala. Previše sam zauzeta.” Kasnije ju je pozvala i druga susjeda, Fiafia. Gospođa Terebo je ponovno odmahнула glavom i rekla: “Nemam vremena.”

Ipak, gospođa Terebo je bila znatiželjna što se događa na tim sastancima. Zato je odlučila poći tijekom vikenda, kad je imala više slobodnog vremena.

Kad je stigla, propovjednik i njegova obitelj su je srdačno dočekali. Svi su bili tako ljubazni. Osjećala se kao kod kuće.

Na sastancima je gospođa Terebo počela bolje razumijevati Bibliju. Voljela je učiti da Bog nije daleko — da želi biti blizu nje kroz svakodnevno štovanje, i biti njezin najbolji Prijatelj.

Nakon šest mjeseci učenja i rasta u vjeri, gospođa Terebo donijela je veliku odluku. Odlučila je krstiti se! Bila je jedna

od prvih pet osoba na Wallisu koje su se pridružile Adventističkoj crkvi.

Bila je presretna. No, njezin put nije uvijek bio lagan.

Neki članovi njezine obitelji nisu razumjeli njezinu odluku i nazivali su je ružnim imenima. Ali ona je ostala ljubazna i trudila se objasniti im što je naučila iz Biblije.

Tada se dogodilo nešto još teže. Gospođa Terebo je doživjela moždani udar i morala je napustiti svoj otok kako bi dobila liječničku pomoć u Novoj Kaledoniji, a kasnije i u Australiji. Bilo je to zastrašujuće vrijeme, ali nastavila je vjerovati Bogu. Nastavila je čitati Bibliju i moliti se.

Gospođa Terebo nikada nije odustala od svoje vjere. Sedamnaest godina kasnije, još uvijek je najbolja prijateljica s Bogom i raduje se danu kad će se Isus ponovno vratiti.

Gospođa Terebo je također uzbuđena zbog nečeg posebnog: blizu njezine kuće izgradit će se novo središte utjecaja! Nada se da će to pomoći još mnogim ljudima na Wallisu da upoznaju Boga — baš kao što Ga je i ona upoznala.

Zahvaljuje vam što ste pomogli da se to ostvari kroz vaš daar trinaeste subote!

Vaš dar trinaeste subote imat će velik utjecaj na živote ljudi poput gospođe Terebo. Pomoći će da se izgradi središte utjecaja na Wallisu, koje će adventistima pomoći da steknu prijatelje među ljudima na području misijskog područja Nove Kaledonije.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite djeci otok Wallis na zemljovidu.
- ◆ Zamolite djecu da imenuju svoju omiljenu crkvenu pjesmu ili pjesmu slavljenja. Podsjetite ih da je pjevanje način štovanja Boga i da može ohrabriti ljude oko nas. Biblija

kaže u Efežanima 5,19: “Ohrabrujte jedni druge psalmima, himnama i duhovnim pjesmama. Pjevajte i slavite Gospodina u svojim srcima.”

- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026

17. siječnja 2025.

Dirnuta dobrotom

Nova Kaledonija

Gospođa Luvant imala je veliki san. Željela je otvoriti krojačku radionicu. I jednog dana njezin se san ostvario! Mislila je da će joj trgovina donijeti novac i uspjeh, ali dogodilo se nešto još bolje: pronašla je Isusa.

Gospođa Luvant i njezin suprug podrijetlom su iz Vijetnama. Žive sa svojom kćeri na prekrasnom otoku Nova Kaledonija, u južnom dijelu Tihog oceana.

Dok su odgajali svoju kćer, gospođa Luvant je sve više šivala. Naučila je šivati još kao tinejdžerica u Vijetnamu, i znala je da svojom posebnom darovitošću može svoju vještinu pretvoriti u posao koji donosi zaradu. Ali za to je trebalo više od same vještine. Trebalo je mnogo truda i učenja francuskog jezika, koji se tamo govorio. Gospođa Luvant je vjerovala da njezin uspjeh ovisi o molitvi kipu kojeg je imala u svojem domu.

Jednog dana dogodilo se nešto posebno. Gospođa Edwige ušla je u trgovinu gospođe Luvant i promijenila njezin život. Gospođa Edwige bila je ljubazna starija žena koja je išla u obližnju adventističku crkvu i voljela je razgovarati s ljudima o Isusu. Gospođa Edwige je upitala: "Imate li Bibliju?" Gospođa Luvant nije imala Bibliju, pa joj je gospođa Edwige poklonila jednu.

Dvije su žene voljele razgovarati. Gospođa Edwige postala je jedna od najboljih kupaca kod gospođe Luvant, i često joj je donosila privlačne darove poput limuna ili grejpa. Gospođa Luvant bila je dirnuta dobrotom gospođe Edwige! Uvijek bi darove odnijela kući i stavila ih ispred svojeg kipa kao znak zahvalnosti.

Gospođa Edwige joj je pažljivo rekla da je kip idol i da Biblija kaže da trebamo štovati samo Isusa. Gospođa Luvant nikada nije čula za Isusa. Sve što ju je gospođa Edwige učila iz Biblije bilo joj je novo.

Gospođa Luvant bila je znatiželjna. Svidjela joj se dobrota gospođe Edwige i htjela je saznati više o Isusu. Zato su jedne večeri ona i njezina kći otišle s gospodom Edwige u njezinu crkvu.

Gospođa Edwige je zamolila članove crkve da se tijekom molitvenog vremena mole za gospođu Luvant i njezinu kćer. To je gospođu Luvant ispunilo osjećajem ljubavi.

Nakon toga, gospođa Luvant je nastavila dolaziti u crkvu. Pridružila se skupini za proučavanje Biblije i dolazila je na posebne evangeoske sastanke. Što je više učila, to je više željela saznati o Isusu i Njegovoj ljubavi.

Ubrzo je gospođa Luvant predala svoje srce Isusu. Bila je toliko sretna da se odlučila krstiti! No prije krštenja uklonila je veliki kip iz svojega doma. Željela je štovati samo Isusa.

Sada je gospođa Luvant imala novi san. Željela je otvoriti krojačku trgovinu u kojoj bi mogla razgovarati s ljudima o Isusu. Molila se i čekala. Nakon nekoliko mjeseci oslobodio se poslovni prostor u središtu grada, gdje su trgovci većinom bili Vijetnamci poput nje. Gospođa Luvant znala je da je Bog uslišao njezinu molitvu.

Ta nova trgovina bila je drukčija od njezine prve. Unutra je gospođa Luvant postavila besplatne knjige o Isusu i bookmarke s biblijskim recima na francuskom i vijetnamskom jeziku. Svatko tko bi ušao mogao ih je ponijeti kući.

Gospođa Luvant vjeruje da joj je Bog dao tu trgovinu ne da bi postala bogata novcem, već da bi postala bogata vjerom i pomogla drugima da pronađu Isusa. Mnogi Vijetnamci žive na otoku, i gospođa Luvant želi da svaki od njih upozna njezinog Prijatelja Isusa.

Kad su je pitali što najviše želi raditi, rekla je: “Želim postati misionarka za vijetnamski narod u Novoj Kaledoniji.”

Gospoda Luvant voli biblijski redak koji je podsjeća na njezinu životnu priču. To je redak iz Jeremije 1,5: “Ja sam tvoj Stvoritelj, i prije nego što si se rodio, odabrao sam te da govoriš u moje ime narodima.”

Uskoro će u Novoj Kaledoniji započeti veliki misijski projekt pod nazivom *Krist za jug*. Gospoda Luvant se raduje što će biti dio tog projekta i što će pomoći još većem broju ljudi da upoznaju Boga.

Vaš dar trinaeste subote imat će velik utjecaj na živote ljudi u Novoj Kaledoniji. Pomoći će da se izgradi središte utjecaja na otoku Wallis, što će pomoći adventistima da steknu prijatelje među ljudima u misijskom području Nove Kaledonije.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu gdje se nalazi Nova Kaledonija.
- ◆ Oko 2.500 Vijetnamaca živi u Novoj Kaledoniji, što je manje od jedan posto stanovništva.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

24. siječnja 2025.

Gdje nema neuspjeha

Vanuatu

Zovem se gospodin Joseph i dolazim s malenog otoka zvanog Maskelyne, uz obalu Vanuatua. Vanuatu je mala otočna država u južnom dijelu Tihog oceana. Odrastao sam okružen blistavim plavim morem i visokim zelenim drvećem.

Išao sam u školu kao i druga djeca, ali mi se nije svidala. Nisam bio dobar učenik. Imao sam najgore ocjene u razredu. Moj je otac znao da ne volim školu, ali je ipak imao jednostavan san za mene. Rekao je: “Samo završi šesti razred. Nauči čitati i pisati svoje ime. To je dovoljno.”

Nikada neću zaboraviti jedan dan u šestom razredu. Pisali smo ispit. Moja je učiteljica pogledala moj papir i uzdahnula. “Josephe, ti se nikada nećeš promijeniti,” rekla je. “Samo trošiš novac svojih roditelja. Nemaš nikakav cilj.” Zatim je bacila moje knjige kroz prozor i rekla učenicima da mi se smiju. Morao sam otrčati van i pokupiti svoje knjige dok su me svi gledali. Taj trenutak slomio je nešto u meni. Osjećao sam se bezvrijedno. Ali duboko u meni nešto mi je govorilo da ne odustanem.

Kasnije te godine jedan se učenik našalio: “Josephe, kad padneš na ispitima i ostaneš na otoku, zaposlit ću te da loviš ribu za mene.” Nasmiješio sam se, ali sam znao da ne želim takav život. Htio sam nešto više.

Jednog dana mi je moj stariji brat, koji je postao adventist sedmoga dana, dao da naučim biblijski redak: “Sjeti se da svetkuješ dan subotnji.” (Izlazak 20,8) Taj je redak promijenio nešto u meni.

Kad sam imao trinaest godina, jedan je adventistički pastor posjetio naš otok i održavao evanđeoska predavanja. Oti-

šao sam, i njegove su riječi duboko dotakle moje srce. Odlučio sam se krstiti. Prije krštenja pastor se molio: “Gospodine, molim Te, upotrijebi ovog mladića u svojoj službi.”

Nakon što mi je otac preminuo, život je postao teži. Ali crkvena obitelj mi je pomogla. Počeo sam pomagati njima obavljajući sitne poslove, poput plijevljenja korova u crkvenom vrtu i zvonjenja crkvenim zvonom. Kasnije sam postao vođa te crkve.

Godine 2001. preselio sam se u drugi dio Vanuatua. Pridružio sam se mjesnoj adventističkoj crkvi i postao dio pjevačke skupine. Svoju vjeru dijelio sam glazbom. Nisam bio dobar govornik, ali kad bih pjevao, osjećao sam da ipak govorim ljudima o Isusu.

Jednog dana vratio sam se na svoj otok. Tamošnji me pastor pozvao da mu pomognem u održavanju biblijskih predavanja. Svake večeri pjevao sam himne. Jednog popodneva me je zamolio da posjetim grob Normana Wilesa, misionara koji je prvi donio adventnu poruku na naš otok.

Stojeći kraj groba, pomolio sam se: “Bože, i ja želim biti misionar.” Nisam znao što točno znači biti misionar, ali sam želio pomoći ljudima da upoznaju Isusa.

Kasnije sam imao san. Razumio sam da Bog želi da odem u Torres, skupinu otoka na kojima nije bilo adventista. Nisam imao novca i nisam tamo nikoga poznavao, ali sam se molio: “Bože, ako želiš da idem, molim Te, otvori mi put.”

Bog je odgovorio! Proveo sam sedam godina u Torresu, stekavši nove prijatelje i osnivajući nove crkve.

Godinama kasnije, na jednom koncertu sam ugledao svoju staru učiteljicu — onu koja mi je bacila knjige kroz prozor. Došla je do mene sa suzama u očima, pružila mi lubenicu i rekla: “Žao mi je zbog riječi koje sam ti rekla.” I ona je postala adventistica!

Danas sam još uvijek crkveni vođa. Nastavljam dijeliti Božju ljubav i osnivati nove crkve. Možda sam zakazao u učenju u školi, ali Bog je imao nakanu za mene.

On nam u Bibliji kaže: “Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam — riječ je Gospodnja — naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu.” (Jeremija 29,11)

To je obećanje za mene. I za tebe također!

Vaša darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će projektima za zdravlje djece na Salomonskim Otocima i na Vanuatu, gdje živi Joseph. Hvala vam na vašem vjernom darivanju!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu gdje se nalazi Vanuatu.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misionarsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

31. siječnja 2025.

Ja ću ići!

Vanuatu

Zovem se Veah. Odrastao sam na malom otoku zvanom Paama u zemlji Vanuatu. Vanuatu se sastoji od mnogo prekrasnih otoka, a nalazi se u južnom dijelu Tihog oceana. More svjetluca u prijelazima plave boje, a šarene ribe plivaju među koraljnim grebenima. Zvuči prekrasno, zar ne? Ali život na tom otoku nije bio lagan.

Moj je otac često bio bolestan, pa je moja majka naporno radila kako bi se skrbila za našu obitelj. Otvarala je kokose kako bi skupila njihovo slatko bijelo meso. Sadila je biljke za hranu, poput tare i kasave. Zatim je donosila svoj urod u našu školu i rekla ravnatelju: "Molim vas, upotrijebite ovo za plaćanje školarina mojoj djeci." Ponekad je kasnila s plaćanjem i do dvije godine, ali nikada nije odustajala.

Tako sam joj zahvalan! Majka je dala sve što je imala kako bismo mi mogli učiti.

U školi sam volio čitati. Jednog dana moj je brat donio kući knjigu koju je napisala adventistička spisateljica Ellen G. White. Naslov je bio *Isusov život*. Kad sam pročitao knjigu, poželio sam još više učiti o Isusu.

Kasnije sam se preselio u drugi grad zbog škole, i živio s drugom obitelji. Tada sam počeo donositi loše odluke. No, iako sam radio mnogo toga lošeg, i dalje sam razmišljao o tome da idem u crkvu.

Jednog petka navečer provodio sam vrijeme s prijateljima radeći ono što nije bilo po Božjoj volji. U subotu ujutro osjećao sam žaljenje zbog onoga što sam učinio, i poželio sam otići u crkvu. Istuširao sam se, obukao i otišao u mjesnu adventističku crkvu.

Sjedio sam tiho. Prostorija je djelovala mirno. Bio sam sretan što sam došao.

Jedan prijatelj iz crkve me je upitao: "Provodiš li vrijeme s Isusom?" To jednostavno pitanje dovelo je do dugog razgovora — sve do deset sati navečer. Pozvao me na biblijska predavanja, i otišao sam na svako od njih. Predao sam svoj život Isusu i krstio se. Bio sam presretan! Nakon toga, brat i ja smo se počeli moliti za našu majku. Htjeli smo da i ona upozna Isusa.

Brat ju je zamolio da pođe s nama na crkvene sastanke. Majka je otišla i jako su joj se sviđjeli. Čak se pridružila njegovoj skupini za proučavanje Biblije. Majka nije znala čitati, ali je pažljivo slušala biblijske događaje i usporedbe. Naučila je kako Bog voli i brine se za svoj narod. Svaki dan smo s njom proučavali Bibliju. Pazili smo da sve razumije.

Tada je jednog dana majka rekla nešto nevjerovatno: "Želim se krstiti."

Jesam li to dobro čuo? Bio sam toliko iznenađen, da sam zamolio svoju suprugu da pita moju majku je li sigurna u to. Majka je rekla: "Jesam." Svi smo plakali od sreće. Pozvali smo pastora i on je upriličio posebno krštenje za majku. Tog subotnjeg jutra cijela naša obitelj došla je u crkvu gledati majčino krštenje. Majka je predala svoj život Bogu, i to je bio jedan od najsretnijih dana u našim životima.

Nedugo nakon toga majčino se zdravlje počelo pogoršavati. Povećao se krvni tlak i počela je zaboravljati. Sada se brinemo za nju kod kuće. Majka još uvijek voli pjevati i moliti se. Sluša kad joj čitamo Bibliju i sjeća se Božje ljubavi.

Naučila nas je nešto važno — ono što kažemo je važno, ali ono što radimo je još važnije. Majčin trud i tiha snaga bili su poput propovijedi. Pokušavamo živjeti kao što je ona živjela, pokazujući ljubav kroz djela. Jer djela doista govore glasnije od riječi.

Dio darova trinaeste subote za prvo tromjesečje 2013. godine pomogao je osigurati primjerke knjiga Ellen G. White za otoke Južnog Pacifika. Hvala vam za vaše darove trinaeste subote ovoga tromjesečja, koji će pomoći podržati projekte za zdravlje djece na Salomonovim Otocima i na Vanuatu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite gdje se na zemljovidu nalazi Vanuatu.
- ◆ Ohrabrite djecu da zamole roditelje da im čitaju knjigu *Isusov život*. Također mogu preuzeti inačicu knjige u audio formatu.
- ◆ Kasava i tara su gomoljasto povrće orašastog okusa bogato škrobom, koje raste u toplim tropskim krajevima poput Vanuatua.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

7. veljače 2025.

Samo četiri batata

Vanuatu

Moje ime je Stacey. Dolazim s Vanuatu, zemlje koja se sastoji od mnogih otoka u Južnom Pacifiku. Kad sam bila mala, živjela sam u Beverly Hillsu — ne u onom u Sjedinjenim Američkim Državama — nego u maloj četvrti u mojoj zemlji. Odrasla sam okružena obitelji, prijateljima i crkvom.

Sada sam na završnoj godini u adventističkoj srednjoj školi Epauto. Škola mi nije uvijek lagana, ali naučila sam vjerovati Bogu.

Svake subote smo moja obitelj i ja išli u crkvu. Moja majka je pomagala u dječjim bogoslužjima, a ja sam uvijek išla u subotnju školu. Voljela sam pjevati, učiti biblijske izvještaje i izlaziti s vjernicima crkve u posjet ljudima. Molili bismo se s njima i dijelili poruke nade. To me je činilo sretnom, jer sam mogla pomoći drugima.

Kako sam odrastala, počela sam bolje razumijevati Boga. Vidjela sam kako se moja majka uvijek moli — prije nego što smo napustili kuću, prije jela i prije donošenja velikih odluka. Njezin primjer pomogao mi je da rastem u vjeri. Sada se i ja molim, pogotovo kad moram donijeti teške odluke.

Jedna od najvećih odluka koje sam ikada donijela bila je krštenje. To se dogodilo u petak, 28. listopada 2022. godine. Htjela sam dati svoj život Bogu jer je On uvijek bio tu za mene. Moja obitelj nije imala puno novca, i moja majka je naporno radila kako bi se pobrinula za nas. Ali uvijek smo se zajedno molili ujutro i navečer, što me činilo snažnom.

Pridružila sam se crkvenim klubovima kao što su pustolovi i izviđači. Sada sam članica kluba za stariju djecu. Ti su me klubovi naučili timskom radu, službi i Bogu.

Tada se dogodilo nešto stvarno loše što je bilo kušnja za moju vjeru. Dana 17. ožujka 2024. godine potres je ošteti naš dom. Mala kuhinja u kojoj je moja majka kuhala hranu kako bi zaradila novac, bila je uništena. Osjećali smo se kao da je nestalo sve što nam je trebalo. Nismo znali što da činimo.

Zato smo se molili. Svaki dan smo molili Boga da nam pomogne.

Iste te nedjelje naša je crkva organizirala posebna večernja okupljanja. Jedne večeri, prije nego što smo otišli u crkvu, pogledala sam u hladnjak. Imali smo samo četiri batata. Jedan sam skuhala, a ostale smo sačuvali. Te večeri u crkvi prišla nam je žena s velikim kupusom.

Dva dana kasnije, druga žena nam je donijela vrećicu riže. Kasnije nas je jedna obitelj iz crkve iznenadila s vrećicom punom potrepština, poput šećera, riže, sapuna i praška za pranje. Drugi ljudi donijeli su banane, ribu i još mnogo toga.

Znate što je nevjerojatno? Mnogi od ljudi koji su nam pomogli bili su djeca o kojima se moja majka prije mnogo godina brinula dok su njihovi roditelji studirali. Jedan muškarac nam je čak dao i novac.

Sve to mi je pokazalo nešto važno: kad vjerujemo Bogu, On pronalazi načine da se brine za nas — čak koristeći ljude od kojih to ne bismo očekivali.

Moja je vjera tijekom tog vremena jako porasla. Naučila sam da Bog nikada ne zaboravlja svoju djecu. On uvijek pronađe načina da pomogne baš kad nam najviše treba.

Hvala što ste poslušali moju životnu priču. Nadam se da vas podsjeća da je Bog blizu, bez obzira na to što proživljavate. On vas nikada neće zaboraviti.

Dio darova trinaeste subote od prvog tromjesečja 2013. godine pomogao je da se nabavi 15.000 Biblija i priručnika za proučavanje na otocima Južnog Pacifika, kako bi djeca poput Stacey mogla naučiti više o Isusu. Hvala vam za vaše darove

trinaeste subote ovoga tromjesečja, koji će pomoći podržati zdravstvene projekte za djecu na Salomonskim Otocima i na Vanuatu.

Povezano s iskusvom

- ◆ Pokažite Vanuatu na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

14. veljače 2025.
Posebna odluka
Fidži

Jednog sunčanog subotnjeg jutra u malom selu na Fidžiju, dvije sestre su tiho sjedile u crkvi. Njihova imena su bila Vilikesa, koja je imala petnaest godina, i Neomai, koja je imala dvanaest godina.

“Volim izvještaj o Davidu i Golijatu,” šapnula je Neomai s osmijehom.

“A ja volim onaj dio kad je Isus smirio oluju,” rekla je Vilikesa. “Osjećam se tako sigurnom.”

Sestre nisu uvijek išle u adventističku crkvu. Prije su s obitelji išle u drugu kršćansku crkvu. Ali jednog dana ih je njihova teta, majčina starija sestra, pozvala da posjete njezinu adventističku crkvu.

“Imala sam samo deset godina kad sam prvi put došla,” kaže Vilikesa.

“Ja sam imala jedanaest,” dodaje Neomai.

U početku je to bilo nešto novo što su željele vidjeti. Ali ubrzo su sestre shvatile da su pronašle nešto posebno.

“Voljela sam pjevanje i toplu dobrodošlicu,” kaže Neomai. “Ali najviše od svega, voljela sam iznošenje iskustava u subotnjoj školi.”

“I ja,” kaže Vilikesa. “Nisam mogla dočekati subotu svakog tjedna.”

Iako nitko drugi iz njihove obitelji nije išao s njima, dvije su sestre vjerno išle u crkvu.

“Bile smo jedine iz naše kuće koje su išle,” kaže Neomai. “Ali nismo se osjećale usamljeno. Svi u crkvi učinili su da se osjećamo kao obitelj.”

Kako je vrijeme prolazilo, Vilikesa i Neomai pridružile su se dječjim programima. Slušale su o biblijskim događajima, odgovarale na pitanja — i stekle nove prijatelje.

“Sjećam se da sam naučila koliko nas Isus voli,” kaže Vilikesa. “Tada sam znala da želim slijediti Njega.”

Jednog dana, nakon subotnje škole, dvije su sestre sjedile ispod drveta blizu crkve.

“Misliš li da smo spremne za krštenje?” upitala je Neomai.

“Mislim da jesmo,” odgovorila je Vilikesa. “Poznajemo Isusa. Volimo Ga. I želimo Ga slijediti.”

Zajedno su donijele veliku odluku da svoj život predaju Isusu. Tog su dana otišle kući s radosnim srcima. No, imale su još nešto za učiniti.

“Moramo reći majci i ocu,” rekla je Neomai.

“Da,” rekla je Vilikesa. “Hajde da se prvo pomolimo.”

Nakon kratke molitve, ušle su u kuću.

“Mama, tata,” rekla je Neomai tiho, “moramo vam nešto reći.”

“Što je, djeco?” ljubazno ih je upitala majka.

“Odlučile smo se krstiti,” rekla je Vilikesa.

Njihovi su roditelji pogledali jedno drugo i nasmijehili se.

“Drago nam je zbog toga,” rekao je otac. “To je vaš izbor i podržavamo vas.”

Iako njihovi roditelji nisu bili adventisti, nisu im priječili niti pokušali promijeniti njihovu odluku.

Dana 2. studenog 2024. godine izišlo je sunce svijetlo i toplo. Bio je to poseban dan. Vilikesa i Neomai stajale su uz krstionicu, spremne za krštenje.

“Nisam se bojala,” kaže Neomai. “Osjećala sam mir u srcu.”

“Nisam oklijevala,” kaže Vilikesa. “Znala sam da je Isus s nama.”

Tog su dana obje sestre bile krštene i postale članice Crkve adventista sedmog dana. Vilikesa ide u subotnju školu za tinejdžere, a Neomai ide u razred za mlade.

“Svake subote naučimo nešto novo,” kaže Neomai.

“Donosimo te priče kući i dijelimo ih s majkom i ocem,” kaže Vilikesa.

Sestre i dalje idu u crkvu svake subote, i dalje se mole svaki dan.

“Molimo se da jednog dana majka i otac dođu s nama,” kaže Neomai.

S velikim osmijehom i srcima punim nade dvije sestre nastavljaju hodati s Isusom — subotu po subotu.

Dio darova trinaeste subote za četvrto tromjesečje 2009. godine pomogao je nabaviti svitke sa slikama “Flip for Jesus”, za dječje subotnje škole u Transpaciifičkoj uniji, koji uključuje Fidži. Hvala vam i na vašim velikodušnim darovima trinaeste subote ovog tromjesečja.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite smještaj Fidžija na zemljovidu.
- ◆ Izazovite djecu da razmotre donošenje odluke da predaju svoja srca Isusu biblijskim krštenjem. Recite im da, poput Vilikese i Neomai, mogu donijeti posebnu odluku da slijede Isusa. Ako bilo koje dijete pokaže volju za krštenjem, obavijestite njihove roditelje o tome. Pomolite se s djecom i njihovim roditeljima te razmislite o upisivanju djece u razred za krštenike, ako je potrebno.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopaciifički uniju: bit.ly/spd-2026.

21. veljače 2025.

Kad se korača s vjerom

Fidži

Adventistički koledž i sveučilište Fulton nalazilo se među zelenim brežuljcima Tailevua više od sedamdeset godina. Na kampusu su studenti prelazili rijeke u malim čamcima, penjali se po blatnim stazama i spavali u starim drvenim spavaonicama. Zgrade su tijekom noći škripale od vjetra. No, studenti su ipak dolazili jer im je ta obrazovna ustanova pomagala da nauče duboko razmišljati i služiti drugima.

Jednog kišnog dana ravnatelj fakulteta pozvao je nastavnike da se sastanu ispod krova kapele koji je prokišnjavao.

“Imamo dva izbora”, rekao je. “Možemo ostati ovdje i smanjivati se, ili se preseliti na bolje mjesto i rasti.”

Svi su se pogledali. Preseliti cijeli fakultet? To je zvučalo nemoguće! Gdje će naći zemljište? Kako će izgraditi učionice? I tko će to platiti?

Te se noći mlada učiteljica imenom Mere molila u svojoj sobi. “Gospodine”, rekla je, “ako želiš da se Fulton preseli, molim Te, pokaži nam to.”

Sljedećeg jutra došla je nevjerojatna poruka. Dužnosnici Crkve adventista sedmoga dana odabrali su Sveučilište Fulton da primi dar trinaeste subote 2009. godine. To je značilo da će adventisti iz cijelog svijeta priloži novac kako bi im pomogli.

Mere je trčala po kampusu vičući: “Bog nas je čuo!”

Ubrzo su pronašli zemljište za sveučilište. Na njemu su bile palme kokosa i asfaltirani put po kojem su prolazili autobusi. Arhitekti su načinili velike nacрте novog sveučilišta s učionicama, knjižnicom, računalnim učionicama, prostranom blagovaonicom i lijepim spavaonicama.

No, postojao je jedan veliki problem: još uvijek nije bilo dovoljno novca.

Ipak, graditelji su počeli raditi. Jedan radnik je rekao: “Mi miješamo cement s molitvom, i to nas čini sve snažnijima!”

Ljubazna kuharica Laisa štedjela je polovicu svoje plaće da bi kupila vilice za novu blagovaonicu. “Studenti moraju jesti s dostojanstvom”, rekla je.

Dana 12. veljače 2014. godine novo imanje Sveučilišta Fulton otvoreno je pod sunčanim nebom. Studenti su pljeskali, puhali su u školjke i trubili, a svi su pjevali pjesmu “Great Is Thy Faithfulness” (prepjevano kao: Divim se ljubavi).

Nastava je počela s četiri stotine i pedeset studenata. Dolazili su učiti kako voditi posao, kako biti učitelj, kako razgovarati s Bogom i druga važna znanja i vještine.

Jedna studentica se zvala Sera. Bila je tiha i sramežljiva. Sišla je s autobusa držeći svoju torbu. Bila je zabrinuta jer nije imala puno novca.

“Došla sam s vjerom, ali bez novca”, rekla je Sera. “Rekla sam Bogu: ‘Ako želiš da budem ovdje, molim Te, otvori vrata.’”

Bog je to učinio.

Crkva u Samoi dala joj je nešto novca. Dobila je posao u knjižnici. Potom je stigao iznenađni dar — točno dovoljno novca da pokrije sve njezine troškove. Sera je plakala od sreće. “Bog uvijek plaća na vrijeme”, šaptala je.

Učilište Fulton dalo je Seri više od školskog rada. Prijatelji su je pozivali na molitve ujutro. Učitelji su je učili o Bogu. Jedne večeri, nakon proučavanja Biblije, Sera je gledala zvijezde i rekla: “Isuse, ja vjerujem da me voliš.”

Krštena je u maloj krstionici iza kapele, dok su njezini kolege pjevali.

Danas Sveučilište Fulton ima više od tisuću studenata. Neki hodaju kraj cvjetova na kampusu. Drugi studiraju u udaljenim selima. Studenti studiraju različite predmete, ali svi uče pomagati ljudima na svojim otocima.

Kad je veliki ciklon Harold pogodio Fidži 2020. godine, Fulton je postao sigurno mjesto od vjetrova i kiše. Studenti su kuhali hranu za obitelji koje su izgubile svoje domove. Studenti poslovne struke organizirali su opskrbu. Studenti teologije molili su se s prestrašenim majkama. Starješina jednog sela rekao je: "Vaš fakultet je svjetlo u našoj najmračnijoj oluji."

Izvjestaj o Sveučilištu Fulton napisan je pomoću mnogih pomagača: udovice iz Perua koja je dala svoje kovanice u crkvu, stolara koji je pričvršćivao krovove pod vrućim suncem, učitelja koji je ostao budan do kasno u noć kako bi ocijenio ispite, studenta koji je vjerovao da će mu Bog pomoći da plati školske naknade.

Sera studira da postane učiteljica. Jedne večeri stajala je ispred knjižnice koju je nekoć čistila. Razmišljala je o učenicima koje će jednog dana učiti i nasmiješila se.

"Fulton College promijenio je moj život", rekla je. "Sada želim pomoći da se promijeni i njihov."

Hvala vam, prijatelji širom svijeta! Vaše molitve i darovi pomogli su izgraditi više od škole. Izgradili ste mjesto na kojem vjera čini svoje korake i raste snažno, gdje studenti uče pomagati drugima i gdje mladi vode otkrivaju da je služenje nešto najbolje.

Dio darova trinaeste subote od četvrtog tromjesečja 2009. godine pomogao je u izgradnji novog kampusa Adventističkog koledža i sveučilišta Fulton. Hvala za darove trinaeste subote ovog tromjesečja koji će podržati projekte zdravlja djece na Salomonskim otocima i na Vanuatu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Fidži na zemljovidu.
- ◆ Školjka ima tvrdi vanjsku kućicu kako bi štitila velikog morskog puža koji živi unutar nje. Neki narodi na Južnom Pacifiku pušu u praznu školjku i koriste je kao rog. Zvuk koji proizvodi koristi se za najavu posebnih događanja ili dolazak važnih ljudi.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

28. veljače 2025.
Novi početak
Fidži

Moje ime je gospođa Finau. Imam trideset i sedam godina, udana sam i ponosna sam majka troje prekrasne djece. Odrasla sam u kršćanskoj obitelji. Moji su roditelji te djedovi i bake bili čvrsti u svojoj vjeri, i pomagali su mi voljeti Boga.

Jedna važna pouka koju me moja obitelj naučila bila je da u svemu stavim Boga na prvo mjesto. Bilo da se suočavam s izazovima ili kad sam radosna, naučena sam slaviti i poštovati Boga. Takva jednostavna pouka prati me tijekom godina i pomogla mi je postati osobom kakva sam danas.

Moj se život počeo mijenjati kad sam upoznala mladića koji je postao mojim suprugom. On je odrastao u adventističkoj obitelji. Isprva smo proslavljali Boga na drukčije načine. No, voljeli smo jedno drugo i izgradili smo sretan život zajedno. Sada smo u braku već deset godina.

Godine 2022. živjeli smo u dobrom susjedstvu na Fidžiju. Te godine dogodilo se nešto posebno: u našem susjedstvu održavali su se sastanci s predavanjima o Isusu. Trajali su tri tjedna. Svake večeri ljudi su se okupljali pod otvorenim nebom kako bi slušali pouke iz Biblije, pjevali i molili se zajedno.

Naša je obitelj odlučila doći. Otišli smo prve večeri, zatim i druge. Ubrzo nismo propustili niti jedan sastanak. Priče o Božjoj ljubavi dirnule su mi srce. Naučila sam mnogo toga o Bogu i Njegovoj Riječi, što prije nisam znala. Moj muž, koji je sjedio kraj mene u tišini, molio se. Znala sam da se moli Bogu da mi pomogne donijeti odluku o krštenju.

Tada je došao i treći tjedan. Kad je govornik pozvao ljude da predaju svoje živote Isusu, osjetila sam da mi Sveti Duh

šapće u srcu. Znala sam što trebam učiniti. Ustala sam i odlučila slijediti Isusa!

Zbog te odluke nisam nikad požalila.

Nakon mogega krštenja htjela sam pomoći ljudima u svojoj crkvi da se još više zbliže s Isusom. Počela sam pomagati u dječjoj subotnjoj školi. Voljela sam raditi s malenima.

Godine 2023. naša se obitelj preselila kad je moj muž bio pozvan raditi na drugom području. Nastavila sam pomagati u dječjem odjelu u našoj novoj crkvi. Uvijek poželim dobrodošlicu svoj djeci iz susjedstva. Pričam im događaje iz Biblije, pjesme i jednostavne pouke o Božjoj ljubavi.

Ali više od toga, dajem im nešto što ja nisam imala dok sam odrastala: osjećaj da pripadaju obitelji.

Naime, nisam odrastala s oba roditelja. Osjećala sam da nešto nedostaje. Možda je to razlog zašto mi je toliko stalo za djecu s kojom sada radim. Kad uđu u moju učionicu, dajem im topli zagrljaj i odnosim se prema njima kao da su moja djeca. Želim da se osjećaju viđeno, saslušano i voljeno, baš kao što to Isus čini za mene.

Nisu svi iz moje obitelji bili sretni zbog mogeg krštenja. Neki su mi čak uputili ružne riječi. To je boljelo, ali me nije uplašilo.

Svaki put kad sam se osjećala slabom, Bog mi je pomogao da budem snažna. Svaki put kad sam se osjećala usamljenom, čitala sam Bibliju koja me je podsjetila da je On uz mene. On je popravio moje slomljeno srce.

Osjećaš li se ti ponekad slabim? Osjećaš li se usamljenim? Boli li te srce? Ako je tako, želim da znaš ovo: Bog te vidi, čuje tvoj plač, zna kroz što prolaziš. Vjeruj Mu i On će ti pomoći, kao što je pomogao meni.

Dio darova trinaeste subote trećeg tromjesečja 2006. godine pomogao je da se izgradi središte utjecaja na Fidžiju u kojem ljudi mogu naučiti više o Isusu. Darovi od ovog tromjesečja pomoći će izgraditi središte utjecaja na otoku Wallis, koje će po-

moći adventistima da se prijatelje s ljudima u Novoj Kaledoniji.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Fidži na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

7. ožujka 2025.
Spašen s ulica
Papua Nova Gvineja

Dennis je bio mladić koji je živio u velikom gradu Port Moresby na Papui Novoj Gvineji. Jedne večeri vratio se kući kasno, nakon što je proveo vrijeme s prijateljima na ulici. Majka ga je čekala, zabrinuta i uzrujana.

Dennis nije je želio slušati.

Tko si ti da mi kažeš što da radim? — mislio je. Bio je ljutit. Duboko u sebi osjećao se tužno i usamljeno.

Kad je Dennis imao tri godine, otišao je živjeti kod djeda i bake. Majka ga je voljela, ali teško je bilo brinuti se za njega. Dennisov otac nije pružao skrb i podršku koju je obitelj trebala. A majka je imala još jedno dijete — Dennisovu sestru — i donijela je tužnu odluku da ga ostavi kod svojih roditelja.

Dennisovi djed i baka bili su ljubazni adventisti. Voljeli su Dennisa, ali njemu su nedostajali njegovi roditelji.

Do svojih jedanaest godina Dennis je provodio puno vremena na ulicama. Pio je alkoholna pića i trošio droge. Čak je i prodavao drogu. Mislio je da su ga njegovi novi prijatelji s ulice učinili da se osjeća prihvaćeno.

Nekoliko godina kasnije, majka se vratila u Dennisov život. Ona, njezin novi muž i Dennisova mlađa sestra željeli su mu pomoći. Majka mu je davala hranu, novac i odjeću. No, Dennis nije želio njezinu pomoć. I dalje je bio ljutit.

Majka nije odustajala. Pokušala je sve — čak je vikala i kažnjavala ga — ali ništa nije pomoglo. Što je više pokušavala, to se Dennis više svađao s njom.

“Što želiš da učinim?” vrištala je majka. “Što sam ti pogrešno učinila?”

Dennis je osjećao bol u srcu.

Ostavila si me. Zašto bih te slušao? — pomislio je.

Tada je Bog progovorio majčinom srcu. Osjetila je kako joj govori: “Ja sam ti dao ovog sina, i samo mu ja mogu pomoći.”

Tako je majka prestala vikati na Dennisa i počela se moliti za njega. Pripremala je njegova omiljena jela. Kada bi Dennis ostao vani do kasno, majka bi ga čekala i molila se za njega. Kad bi se vratio kući, našao bi tanjur toplog kokosovog rižota s piletinom — najbolji komadići sačuvani samo za njega.

Nešto je počelo mijenjati Dennisovo srce.

Nakon mnogih obroka i molitava, počeo je osjećati ljubav. Kad je imao dvadeset i šest godina, ponovno je počeo obožavati Boga i krstio se. Iako je njegov očuh tada već preminuo, Dennisu je bilo drago što je još za života vidio njegovo krštenje.

Godinu dana kasnije Dennisov ujak, crkveni vođa, pozvao ga je da pomogne voditi malu crkvu. Dennis je radio tri godine. Zatim ga je pastor pozvao da studira u Adventističkoj školi Omaura da bi mogao bolje služiti.

U toj školi danas Dennis uči načine kako da podučí ljude u selima uzgajanju dobre hrane i pripremanju zdravih obroka. Također, uči više o tome kako navijestiti Isusa drugim ljudima.

Dennis je odrastao u gradu, pa mu je život na selu nešto novo. “Morao sam naučiti kako vrtlariti i kuhati hranu”, kaže on.

Sada Dennis želi pomoći drugim obiteljima da budu snažne i pune nade. “Kao dijete iz slomljene obitelji, nekad nisam imao dovoljno hrane ili novca da idem u školu”, rekao je. “Ali sada želim pomoći drugima da imaju sretne domove — kako u ovdje, tako i na Nebu.”

Kao i Dennis, i vi možete pomoći ljudima svojim darovima trinaeste subote. Takav poseban dar pomoći će studentima Ad-

ventističke škole Omaura, da nauče služiti Isusu i drugima na Papua Novoj Gvineji. Hvala vam na vašim darovima.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Papua Novu Gvineju na zemljovidu.
- ◆ Pitajte djecu da razmisle o dobrim vršnjačkim skupinama u kojima mogu pronaći osjećaj pripadnosti. Potaknite ih da se pridruže skupini mladih poput izviđača, crkvenom zboru, biblijskoj skupini ili nekoj od slobodnih aktivnosti.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

14. ožujka 2025.

Čovjek s propucanom nogom

Papua Nova Gvineja

Sam je živio u četvrti u kojoj su se događale loše stvari, poput krađa, korištenja droge i tučnjave. Počeo je upadati u nevolje dok je bio mlad. Pio je alkoholna pića, uzimao droge i provodio dane po ulicama.

Kad je Sam imao petnaest godina, pridružio se bandi — zapravo skupini djece koja se ponašala loše. Njegovi novi prijatelji naučili su ga krasti i prodavati ono što ukrade.

Kako su godine prolazile, njegova obitelj, a posebno njegova žena, tražila je od njega da ide u crkvu, ali Sam je rekao da crkva nije za njega.

Tada se, 19. svibnja 1995. godine, dogodilo nešto vrlo loše. Sam je bio ozlijeđen. Prekršio je zakon, i policija ga je proganjala. Pucali su mu u nogu. Njegova noga bila je toliko ozbiljno ozlijeđena da su je liječnici morali odstraniti kako bi mu spasili život. Počeo je sebi postavljati pitanje: *Što da sam umro? Ne bih mogao otići u raj jer nisam predao svoje srce Bogu.*

Sam je želio promijeniti svoj život, ali nastavio se družiti s prijateljima koji su pili alkoholna pića i uzimali droge. Jedne noći opio se u prijateljevoj kući. Slušao je glazbu kad je čuo pjesmu naslova “Jesus, Take the Wheel” (Isuse, preuzmi upravljač).

Riječi te pjesme dotakle su mu srce. Suze su mu krenule niz lice. Ustao je i tiho otišao iz kuće. Bio je spreman dopustiti Bogu da promijeni njegov život.

Sljedećeg petka je tihi glas u Samovom srcu rekao: “Idi u crkvu sutra.” Tako se, u subotu ujutro, pripremio — ali nije želio da netko zna kamo ide. Izišao je iz kuće u običnoj odjeći,

a na putu je obuo odjeću za subotu. Otišao je u crkvu, a zatim se prije povratka kući ponovno preobukao u običnu odjeću. Ta subota bila je 25. studenoga 2013. godine.

Kad je njegova žena saznala da je Sam prihvatio Isusa i počeo ići u crkvu, bila je presretna!

U travnju 2014. Sam je bio kršten i postao je član mjesne adventističke crkve.

Njegov je život sada postao potpuno drukčiji. Umjesto da bude u lošem društvu, postao je misionar — netko tko govori drugima o Isusu. Godine 2024. Sam je pomogao u brizi za novu mjesnu adventističku crkvu. Godine 2025. postao je student u Adventističkoj školi za službu Omaura, kako bi naučio još bolje služiti Bogu.

Sam je svaki dan zahvalan što je živ i slobodan. Mnogi od njegovih starih prijatelja iz bande sada su ili u zatvoru, ili su umrli. No Sam je odabrao novi život u Isusu. Zbog njegovog svjedočenja mnogi od njegovih starih prijatelja predali su svoje živote Isusu!

Zbog toga što su ljudi vjerovali Samu, zamolili su ga da obavi važan posao. Zamolili su ga da pomogne održati sigurnost tijekom velikog crkvenog događaja “Papua Nova Gvineja za Krista” u njegovom rodnom gradu.

Na jednom od sastanaka, govornik i pastor Don Fehlberg pitao je želi li netko prihvatiti Isusa kao svojeg Spasitelja. Jedan član njegovog starog društva iz slušateljstva rekao je svojim prijateljima: “Ne znam što ćete vi učiniti, ali ja idem naprijed prihvatiti Krista.”

Njegovi prijatelji su odgovorili: “Mi idemo s tobom!”

Te večeri su svi predali svoje živote Isusu.

Na posljednjoj večeri evangeoskih sastanaka, pastor Fehlberg upoznao je muškarca po imenu Ronnie. Ronnie je rekao pastoru da je bio kršten tijekom tih sastanaka. Također je podijelio da mu je život bio težak i problematičan. Zatim je pokazao na Sama i rekao: “Bio sam s njim.” Pastor Fehlberg, koji je već čuo Samovu priču, rekao je Ronniju da ga razumije.

Sada su Sam i Ronnie udruženi u širenju Božje riječi. Oni su moćan tim za Boga.

“Gledajući unazad,” kaže Sam, “tako sam zahvalan svojoj adventističkoj obitelji. Oni su bili drukčiji od svih drugih. Živjeli su prema Bibliji i poštovao sam ih više nego ikoga iz mog starog društva.”

Ali još više od toga, Sam je zahvalan Bogu.

“Bog me je naučio najbolji način življenja,” kaže. “Iako hodam uz pomoć štake i imam samo jednu nogu, znam da mi Bog i dalje pomaže.”

I Bog mu pomaže — na veliki način!

Sam je sada crkveni vođa i misionar. Pripremio je devedeset i petero ljudi za krštenje tijekom misijskih sastanaka! Bog ga koristi da mijenja živote — kao što je promijenio i njegov život.

Sam je podijelio iz svojeg srca: “Nadam se da moje iskustvo pomaže ljudima poput mene. Ako se borite, nemojte odustati. Želim da znate da bez obzira koliko loši bili, Bog vas i dalje voli i brine se o vama.”

Izvorna inačica ove životne priče objavljena je u časopisu *Adventist Record*, u broju od 28. ožujka 2025. godine. To su službene novine Adventističke crkve u Južnom Pacifiku. Prilagođeno uz dopuštenje.

I vi možete pomoći ljudima poput Sama — svojim darovima trinaeste subote. Taj poseban dar pomoći će studentima u Adventističkoj školi za službu Omaura, da nauči mlade kako da služe Isusu i drugima u Papua Novoj Gvineji. Hvala vam na vašem vjernom daru!

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Papua Novu Gvineju na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

21. ožujka 2025.

Orlando i veliko spašavanje

Australija

Koliko godina moraš imati da bi učinio nešto za Boga?

Orlando je dječak koji živi u Australiji. On je stariji brat u svojoj obitelji. Njegov mlađi brat zove se Nathaniel, i braća uživaju u igri zajedno i učenju novih znanja. Orlando posebno voli pustolovine, priče i učenje o Bogu.

Jednog dana dogodilo se nešto nevjerovatno — Orlanda su zamolili da pomogne u posebnom projektu pod nazivom *The Rescue* (Spašavanje).

The Rescue je zabavna i uzbudljiva emisija namijenjena djeci i obiteljima. To je priča o obitelji koja nalazi posebnu knjigu. Ta knjiga otkriva da se oko njih odvija veliki rat — rat između dobra i zla — iako to ne mogu uvijek vidjeti. Usred te akcije, Netko poseban pazi na njih i spreman im je pomoći. Taj Netko je Spasitelj. Spasitelj je snažan, ljubazan i pun ljubavi. Želi spasiti svakoga i pomoći ljudima da odaberu pravi put. Spasitelj je Isus!

U emisiji sve to pričaju animirani likovi i lutkice. Orlando je imao zanimljiv posao — postao je glas lutkice po imenu Jono. To znači da kad Jono govori u emisiji, zapravo čujete Orlandov glas.

Biti glas lutkice Jono nije je uvijek bilo lako. Orlando je morao ići u studio za snimanje i govoriti u mikrofons. Morao je ponavljati rečenice iznova i iznova, dok nisu zvučale točno kako treba. Ponekad je trebalo puno pokušaja da se sve izvede savršeno.

No Orlando nije odustajao. Radio je marljivo i nastavio dalje. Čak je pjevao i neke pjesme za emisiju, u čemu je doista uživao.

No, dok je Orlando radio na projektu, dogodilo se nešto još posebnije. Počeo je učiti više o Bogu — ne samo u glavi, već i u svojem srcu. Dok je glumio Jonovu priču, Orlando je otkrio načine kako se nositi s izazovima u vlastitom životu.

U jednoj epizodi Jono je bio optužen za nešto što nije učinio. To mu se činilo stvarno nepravедno! No, umjesto da više ili postane uzrujan, Jono je razgovarao sa svojim ocem. Otac ga je saslušao i pomogao mu shvatiti da se nešto slično već dogodilo — osobi u Bibliji imenom Josip. Josipa su također nepravédno optužili, ali je ipak vjerovao Bogu. Jono i njegov otac zajedno su pročitali izvještaj o Josipu i pomolili su se Bogu da im pomogne da ostanu mirni i snažni.

Drugi put je Jono bio zlostavljan. Netko je u školi bio zao prema njemu. Zbog toga se Jono osjećao tužno i zbunjeno. Ali Jono je naučio da to ne mora nositi sâm. Mogao se okrenuti od zlostavljača, zamoliti odraslu osobu za pomoć, ili najvažnije, razgovarati s Bogom o onome što osjeća.

Orlando je rekao da su mu te priče pomogle u stvarnom životu. Naučio je da kad nešto pođe po zlu, može duboko udahnuti, razgovarati s nekim kome vjeruje i moliti se. “Naučio sam da, čak i kad ljudi učine nešto loše, Bog ih i dalje voli,” kaže Orlando. “I On i dalje voli mene.”

Kad su ljudi pitali Orlando zašto voli biti u emisiji *The Rescue*, nasmiješio se i rekao: “Zato što želim da i druga djeca saznaju za Boga. Želim da znaju da ih Isus voli.”

Orlandova maja je rekla da je primijetila veliku promjenu u njemu. Postao je samouvjereniji i strpljiviji. “Uči vjerovati Bogu,” svjedoči ona. “I počinje vidjeti da može raditi nešto veliko — čak i kao dijete.”

Dakle, koliko godina moraš imati da bi napravio nešto za Boga?

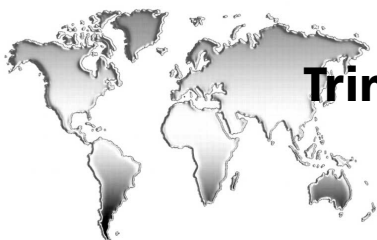
Pitaj Orlando. Ne moraš biti odrasla osoba. Trebaš samo biti spreman reći: “Da, Bože! Želim pomoći.” Emisija *The Rescue* je stvorena kako bi pomogla djeci i obiteljima po cijelom svijetu da saznaju za Isusa na zanimljiv i zabavan način.

Zahvaljujući djeci poput Orlanda, poruka se širi daleko i široko.

Dio darova trinaeste subote za četvrto tromjesečje 2022. godine pomogao je da se ostvari serija The Rescue. Hvala vam na stalnoj podršci misijskim projektima vašim darovima trinaeste subote.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite na zemljovidu Australiju.
- ◆ Pogledajte *The Rescue* na TheRescue.au i poslušajte Orlanda koji je glas lutkice Jono.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

28. ožujka 2025.

Trinaesta subota: Bijeg

Salomonski otoci

Tiroa je lutao zemljanim putom. Suze su se slijevale niz njegovo prašnjavo lice. Neke žene su ga primijetile dok su se vraćale u selo.

“Bolje ti je da požuriš kući,” rekla je jedna žena. “Uskoro će pasti mrak.”

“Ne!” rekao je odlučno. “Ne želim se vratiti tamo. Istući će me.”

Dječakov odlučan odgovor iznenadio je žene. Saznale su da se zove Tiroa i da ima oko deset godina. Pobjegao je od tete i ujaka koji su živjeli u selu u planinama.

Žene ga nisu mogle samo tako ostaviti. Jedna od njih, po imenu Enta, ponudila se da povede Tirou kući sa sobom.

“Malo hrane i kupka će ti pomoći da se osjećaš bolje,” rekla je i nasmiješila mu se.

Tiroa je osjetio da joj može vjerovati i pošao je s njom.

Enta je za večeru pripremila krumpir, kasavu, banane i papaju. Dječak je jeo halapljivo. Zatim je umio lice i zaspao na prostirci za spavanje koju mu je Enta pripremila na podu. Kad se probudio, dočekalo ga je još hrane. Stidljivo se nasmiješio i zahvalio svojoj novoj teti, Enti. Svidjela mu se!

Bio je petak, i te se večeri obitelj okupila na molitvu dok je sunce zalazilo. Tiroa je gledao kako ostali kleče na tvrdom drvenom podu i sklapaju ruke. I on je učinio isto. Nakon večere od ananasa i banana, dječak se sklopčao na prostirci i ponovno zaspao.

U subotnje jutro obitelj je doručkovala i spremila se za crkvu, ali Tiroa nije htio ići. Teta Enta je osjetila da se boji, i dopustila mu je da ostane kod kuće.

Tijekom sljedećeg tjedna obitelj se svake večeri okupljala na bogoslužje. Pjevali su pjesme, slušali biblijske izvještaje i molili se. Do sljedeće subote Tiroa je bio spreman ići u crkvu s tetom Entom. Svidjela mu se subotnja škola. Volio je slušati priče i pjevati pjesme. Počeo je učiti neke pjesme tijekom bogoslužja i pridružio se ostaloj djeci u pjevanju.

Tiroina obitelj saznala je gdje se nalazi i došla ga je posjetiti. Tiroa se bojao da će ga prisiliti da se vrati s njima, ali teta Enta ih je uvjerila da je njemu bolje živjeti s njom. Pristali su da oстане u njezinom selu.

Tiroa nikada nije išao u školu i zasad još ne zna čitati niti pisati. Teta Enta ga želi poslati u školu. U međuvremenu, ima i drugog štošta za naučiti, poput povjerenja i poslušnosti.

Iako je Tiroa čuo za Isusa prije nego što je pobjegao, nije znao da ga Isus voli. Zapravo, nije znao što je ljubav sve dok ga teta Enta i njezina obitelj nisu primili k sebi. Sada ga uče da ga vole — i da ga i Isus voli.

Vaš dar trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će podržati projekte za zdravlje djece na Vanuatu i na Salomonskim otocima, gdje živi Tiroa. Hvala vam na vašem vjernom darivanju!

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite smještaj Solomonskih Otoka na zemljovidu.
- ◆ Ovo iskustvo izvorno je objavljeno u *Vijestima iz svijeta za djecu* u četvrtom tromjesečju 2022. godine
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

Prije trinaeste subote

- ◆ Podsjetite sve da su naši misijski darovi pokloni za širenje Božje riječi diljem svijeta te da će četvrtina dara trinaeste subote pomoći u ostvarenju četiriju projekata u Južnopacifičkoj diviziji. Projekti su navedeni na četvrtoj stranici ove knjižice.
- ◆ Pripovjedač ne mora naučiti priču napamet, ali bi trebao biti upoznat s njezinim sadržajem. Djeca i odrasli čak mogu i odglumiti priču.
- ◆ Prije ili nakon misijskog iskustva koristite zemljovid kako biste prikazali mjesta u Južnopacifičkoj diviziji — otok Wallis, Papua Novu Gvineju, Salomonske Otoke i Vanuatu — koji će dobiti novčana sredstva od ovog tromjesečja.

Budući projekti trinaeste subote

Sljedeće tromjesečje usmjerit ćemo se na Srednju istočnoafričku diviziju, a posebni projekti uključuju:

- ◆ Veliki medijski centar s Hope Channelom, Adventističkim radiom u svijetu, središtem za evangelizaciju putem društvenih mreža i pozivnim centrom u Kinšasi, Demokratska Republika Kongo.
- ◆ Školu za medicinske sestre, Adventističko sveučilište Lukanga, Lubero, Demokratska Republika Kongo.
- ◆ Dispanzer Buganda, Burundi.
- ◆ Adventistički vrtić Merisho, Ongata Rongai, Kenija.
- ◆ Adventistički dispanzer Zanzibar, Tanzanija.

46 • VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU (1/2026.)

Kazalo

Wallis i Futuna

Sjaj Božjeg svjetla	5
Sretno srce	8

Nova Kaledonija

Dirnuta dobrotom	11
Gdje nema neuspjeha	14

Vanuatu

Ja ću ići!	17
Samo četiri batata	20

Fidži

Posebna odluka	23
Kad se korača s vjerom	26
Novi početak	30
Spašen s ulica	33

Papua Nova Gvineja

Čovjek s propucanom nogom	36
---------------------------------	----

Australija

Orlando i veliko spašavanje	40
-----------------------------------	----

Salomonski otoci

Trinaesta subota: Bijeg	43
-------------------------------	----

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com